

Liv se zády opře o jedno ze dvou umyvadel.

Martina je její nejlepší kamarádka, Liv ji má strašně ráda. I když od té doby, co si pronajala byt v Gärdetu, už se po škole nevidají. Asi to měla Martině říct. Ale chtěla něco, co bude jen její. Místo, kde bude mít od všech pokoj. A není si jistá, že by to Martina pochopila. A že by si to nechala pro sebe.

Martina něco brebentí. Liv ji slyší, ale neposlouchá. Někdo zaklepe na dveře.

Maxův hlas.

„To jsem já.“

„Počkej chvilku,“ řekne Martina. Vstane, obleče si kalhotky a upraví si šaty. Podívá se na sebe do zrcadla, kývne na Liv a ta odemkne. Liv nechá Martinu s Maxem o samotě a cestou do jídelny slyší, jak za sebou zamykají dveře.

Na stejném místě, kde jí Max teprve před několika minutami strčil prst do úst, teď stojí Anton. V ruce drží telefon a v reproduktorech v místnosti najednou zapraská. Ze všech stran zaduní hudba. Anton něco říká, rty se mu pohybují, ale hudba – Liv si myslí, že je to Rihanna – všechno přehluší. Anton ztlumí hlasitost, zastrčí telefon do kapsy smokingových kalhot a jde Liv vstříc.

„Hrozně ti to sluší,“ řekne. „Úplná modelka.“ Liv pozná, že se Anton snaží působit sebejistě a uvolněně, ale vidí na něm, jak je nervózní. Na krku mu vyskákaly rudé skvrny. Natáhne se po sklence s pitím.

„Tobě taky.“

Má Antona ráda. Ve škole patří k oblíbeným klukům,

pravděpodobně proto, že je Maxův nejlepší kamarád. Žije v Maxově stínu, stejně jako Liv od základní školy žije v tom Martině. Jakmile se Max s Martinou vrátí, Anton zaměří pozornost na Maxe, začne se předvádět a jako obvykle vtipkovat o Livině výstřihu, anebo se jí celý rozchechtaný zeptá, jestli by mu ho nechtěla vykourit.

Liv mu to nemá za zlé. Anton musí Maxe bavit. Být pořád o něco horší a zároveň Maxe stavět na piedestal. To je jeho práce, jeho úkol.

Anton stojí u okna, Liv ho pozoruje, je hezký, ale chybí mu Maxovo charisma, jakási samozřejmost, kterou v sobě člověk buď má, nebo nemá. Anton se dívá na svůj dům, večírek jejich rodičů je v plném proudu. Navštěvníky obchází muž v bílém a nabízí jim jednohubky. Skoro až sem doléhá cinkot skleniček se šampaňským.

„Myslíš, že se dobře baví?“ zeptá se ho Liv.

„Před chvilkou jsem odtamtud odcházel, takže vím, že ne. Zhlížejí se v sobě jako v zrcadle. Mluví o tom, jak jsou úspěšní. Baví se o svých firmách, o autech, o cestování a o dalších věcech, na kterých vůbec nezáleží. Žvaní o tom, jak jsou všichni ostatní nešťastný a neschopný. Však to znáš. A jednou budeme přesně jako oni. Vlastně je to dost smutný.“

„Fakt si myslíš, že za pár let budeme takhle prázdný i my?“ namítne Liv.

Anton se zasměje.

„Vsadím se, že oni před dvaceti lety mluvili stejně o našich prarodičích. Vlastně je úplně šílený, jak dlouho už se tohle kamarádství dědí.“